

antager ogsaa, at den høitærede Minister vil vinde Thingets Anerkjendelse, forsaavidt han er fremkommen med Forslaget, som det nu foreligger; men derom kan man jo heller ikke vide Noget, før der foreligger Afstemninger, thi enkelte Mænds Udtalelser bethyde jo Intet i denne Henseende.

F. Mourier-Petersen: Jeg nærer det Haab, at det maa lykkes i denne Session at komme til et endeligt Resultat med Hensyn til den saa længe omdebatterede Retning af Jernbanelinien mellem Horsens og Aarhus, og jeg troer, det fortjener Paaskjønnelse, at den høitærede Indenrigsminister, inden det endnu er for sild, er fremkommen med Begjæring om at erholde en Bemyndigelse fra Rigsdagens Side som den nærværende, der er stemmende med den Udvalgsbetænkning, der blev afgiven i forrige Session. Jeg kan ikke Andet end ansee det for ønskeligt og heldigt, om Jernbanen mellem Horsens og Aarhus faaer den Retning, som tilsigtes her i dette Lovforslag; man forlader ikke derved den engang truffne Overenskomst, hvilket vilde være Tilfældet med Torrildbanen, der, selv om den er kortere og altsaa forsaavidt heldigere for en Længdebane, dog ikke vilde blive til den Nytte for de Egne, hvorigjennem den føres — et Hensyn, som man ikke kan unblade at tage ved Jernbanens Anlæg i Jylland —, paa Grund af disses heldigere Beliggenhed ved Kysten og gode Udstibningssteder, som en Bane, der gaaer i mere vestlig Retning mellem Horsens og Aarhus. Men man opnaaer ved den Forandring, hvorom her er Tale, saaledes som den ærede Indenrigsminister bemærkede, at Tøhtruppunktet opgives, som netop er et meget vanskeligt, og som vil medføre betydelige Bekostninger for Jernbanen, og jeg skal ligeoverfor det ærede Medlem for Standerborg, der først havde Ordet (Mathiasen), gjøre gjældende, at det netop er en Fordeel ved nærværende Lovudkast, at dette Punkt bliver opgivet. Man opnaaer endvidere, at Banen kommer nærmere til Standerborg, hvilket altid vil være denne By til Nytte, og i det Hele taget, at Banen føres gennem frugtbarere og bedre Egne end efter den tidligere Plan. Endvidere slipper

man for Fuldbropunktet, der blot giver Længdebanelen en uheldig Retning, og ingen Betydning har, naar Vandveien opgives. At dette steer, kan jeg ikke Andet end ansee for rigtigt, thi jeg troer efter de Erfaringer, man er kommen til, at Alle ere enige om, at Vandveien ikke vil stifte den tilsigtede Nytte, og at de Bekostninger, den medfører, ville være spildte. Imidlertid, at opgive Vandveien uden at sætte noget Andet istedet, troer jeg ikke vil være rigtigt. Jeg nærer derfor det Haab, at det maa lykkes at komme disse Egne tilgode paa en bedre og fylbigere Maade, og i saa Henseende formener jeg, at dette bedst opnaaes ved en Jernbane til Silkeborg fra eet eller andet Punkt paa Hovedbanen. Det er imidlertid ingenlunde min Mening, at Silkeborgbanen skulde anlægges nu, tværtimod anseer jeg det for rigtigt, at dette Spørgsmaal holdes aabent i Loven, da jeg troer, at der er andre Baner, som det for Diebliftet er af større Vigtighed at faae tilendebragte, naar der ikke skal være alfor stort Tab forbundet med vort hele Jernbanevæsen, men Grunden, hvorfor jeg anseer det for ønskeligt, at en Jernbane til Silkeborg fra eet eller andet Punkt paa Hovedbanen kommer istand, er ikke blot for Silkeborgs Skyld — thi Silkeborg har isorveien gode Communicationsmidler, deels Vandveien til Randers og deels Chausseen til Aarhus —, men hovedsagelig, fordi en Jernbane fra Silkeborg til Hovedbanen vil være til Gavn baade for det midterste Jylland og det vestlige Jylland, som har et billigt Krav paa, at der ogsaa tages Hensyn til det, og fordi en saadan Bane vil have Betydning som Udgangspunkt for hele den fremtidige Udvikling af vort Jernbanenet. Der er gjort et Angreb paa Loven, fordi den lader Banen gaae ad Brabrand istedetfor directe fra Fuldbro til Aarhus eller rettere, fordi det i denne Lov slaes fast, at Banen skal gaae ad Brabrand, medens det tidligere var henstillet som et aabent Spørgsmaal, thi man maa vel lægge Mærke til, at det ikke har været bestemt, at Banen absolut skulde føres fra Fuldbro directe til Aarhus. Ministeren har i saa Henseende Bemyndigelse til at gaae hvilken Vej han vil. Med Hensyn hertil skal jeg bemærke, at jeg paa den ene Side ganste